

Ruşinarea și Iepădarea de Hristos

"Caci de cel ce se va rusina de Mine si de cuvintele Mele, in neamul acesta desfranat si pacatos, si Fiul Omului Se va rusina de el, cand va veni intru slava Tatalui sau cu sfintii ingeri" (Marcu 8, 38).

Se cade sa bagam de seama ca aceeasi faradelege pe care Iisus Hristos o numeste rusinare de numele si invatatura Lui, tot El o mai numeste si Iepadare de El:

"Cel care se va Iepada de Mine inaintea oamenilor, si Eu Ma voi Iepada de el inaintea Tatalui Meu, Care este in ceruri" (Matei 10, 33). A te rusina de Hristos este inceputul, iar a te Iepada de El este savarsirea uneia si aceleiasi faradelegi.

Precum "cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se marturiseste spre mantuire" (Romani 10, 10), tot astfel cu inima se rusineaza omul de Hristos spre osandire, simte ca pe o greutate si o povara invatatura Lui, ce nu se potriveste cu intelegerea mintii trufase, cu poftete trupului, cu obiceiurile veacului acestuia; si, ca urmare a unei astfel de asezari launtrice, cu gura, cu faptele si cu intreaga sa viata se Iepada de El spre pieire.

Nu incupe indoiala ca fiecine crestin care gandeste cele cuviincioase simte insemnatatea acestei faradelegi, atunci cand o cerceteaza in toata cuprinderea ei - si unii, poate, socot ca insasi greutatea ei ii izbaveste de primejdia de a cadea in ea. Nu ma mir ca cei binevoitori, dar necercati in trairea crestina, gandesc astfel.

Asa gande si Apostolul Petru atunci cand, prezicand Iisus Hristos ca toti Apostolii aveau sa se sminteasca intru El in noaptea ce avea sa vina, a zis Domnului: "chiar daca toti se vor sminti intru tine, eu niciodata nu ma voi sminti" (Matei 26, 33); si inca, prevestindu-i-se apropiata Iepadare de Hristos: "de mi s-ar intampla a si muri impreuna cu Tine, nu ma voi Iepada de Tine" (35). Se stie, inasa, ce s-a intamplat in noaptea urmatoare: "atunci ucenicii toti, lasandu-L, au fugit" (56).

Si Petru, care se temea de cadere cel mai putin dintre toti, a cazut mai jalnic decat toti.

De ce s-a intamplat asa? In primul rand, fiindca Petru nu se temea ca o sa cada atat de jos; si inca nu stia ca vechiul ucigas de oameni acopera prapastiile cu trestii si gunoi spre a-l atrage si surpa in ele pe cel lipsit de prevedere. Daca vreunul din vrajmasii invederati si puternici ai lui Hristos ar fi cazut asupra lui Petru, el ar fi vazut primejdia si s-ar fi inarmat cu barbatie.

Daca i s-ar fi spus de-a dreptul: "Iepada-te de Hristos!", el s-ar fi ingrozit de aceasta faradelege si poate ca s-ar fi hotarat, intr-adevar, in acea clipa sa stea pana la moarte intru marturisirea lui Iisus, Cel osandit la moarte.

In loc de aceasta, a venit la el o slujnica: De ce era sa se teama? Ea nu vorbeste - si, pesemne, nu intelege - nimic cu privire la credinta in Hristos si la marturisirea Lui; cel ce a fost vazut impreuna cu El ii starneste, pur si simplu, curiozitatea: "Si tu erai cu Iisus Galileeanul."

Petru s-a gandit, poate, ca nu merita osteneala sa intre in vorba despre Hristos cu oameni atat de departati de tainele Lui, si ca aceasta ar fi insemnat sa arunce margaritarul inaintea porcilor. Pe cat se pare, el s-a straduit doar sa curme vorba. "Nu stiu ce zici, - a grait el - nu te inteleg"; si nu si-a dat seama cum rusinarea de Fiul Omului, atat de rusinoasa pentru un Apostol, s-a strecurat in inima Apostolului.

Invinuirea a venit din nou, cu mai multa putere decat prima data - fiindca alta slujnica l-a dat in vileag ca era acolo. Trebuia intarita impotrivirea; si Petru a grait cu juramant: "Nu-L cunosc pe Omul Acesta."

In acest chip, incercarea de a ocoli impreuna-vorbirea despre Iisus s-a prefacut, pe nebagate de seama, in Iepadare de El.

Inca o invinuire si o dare in vileag, si Petru a inceput a se blestema si a se jura: "Nu cunosc pe Omul Acesta." A inceput, adica, sa se Iepede din rasputeri de El. Aceasta adanca si neasteptata cadere a lui Petru, pe care el a plans-o cu atat amar, a fost ingaduita de Dumnezeiasca Pronie nu doar pentru a-l pune pe el la incercare, ci si ca povatuire pentru noi toti, crestinii.

Petru s-a potienit pentru ca noi sa invatam a pasi cu grija pe calea mantuirii. "Cel ce crede ca sta, sa ia aminte sa nu cada" (I Corinteni 10, 12).

De credem ca ne-am hotarat sa ne jertfim viata pentru Hristos atunci cand va fi nevoie, ei bine, ca nu cumva sa ne amagim, asemenea lui Petru, cu aceasta placuta incredintare, se cade sa luam aminte cu deadinsul la noi insine - si anume la felul in care ne purtam in acele prilejuri cand pentru a-L marturisi cu neclintire pe Hristos se cere jertfit ceva cu mult mai insemnat decat viata.

Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei

Noua, Misiune Ortodoxă Română Sfântul Ștefan cel Mare, din regiunea Durha (Oshawa & Pickering), la Sikorski Polish Veterans Association Hall, 1551 Stevenson Rd. N, Oshawa, ON, L1H 7K4

In fiecare Duminică, de la 9 am, Taina Spovedaniei.

17 Aprilie, Duminica, Sfinta si Dumnezeiasca Liturghie de la 10:30 Am. Slujba de Florii.

21 Aprilie, Joi, Denia celor 12 Evanghelii, de la 07:00Pm.

22 Aprilie, Vineri, Prohodul Domnului, de la 07:00 Pm.

23 Aprilie, Simbata, Invierea Domnului, de la 11:30 Pm, (Sfintele Pasti).

24 Aprilie, Duminica, A doua Slujba de Inviere, de la 12:00Pm.

Doamne Ajuta, Pr. Petre Busuioc (416-346-2829)

ori Aida si Cristi (905-576-4097)

Creștinii și sminteala

Sminteala si ferirea de aceasta este ceva ce ne priveste pe noi, pe crestini. Nu trebuie sa luam aminte atat daca necrestinii smintesc lumea sau pe semenii lor, ori daca se smintesc ei insisi de ceva din jurul lor, cat mai ales sa nu smintim noi, cei aflati in Biserica, dar si sa nu ne lasam smintiti.

Spuneam ca nu trebuie sa luam aminte daca necrestinii se smintesc de ceva din jurul lor, deoarece insusi marele Apostol Pavel spune despre ei, zicand: "Noi propovaduim pe Hristos cel rastignit: pentru iudei, sminteala; pentru neamuri, nebulie" (I Corinteni 1, 23).

Important este sa nu smintim noi pe nimeni cu vreo fapta de-a noastra, aflata intr-un contrast brutal cu invatatura propovaduita de noi, si nici sa ne smintim de faptele lor, necrestini fiind ei.

Sminteala este o lucrare a diavolului, este un duh viclean. A sminti si a ispiti sunt lucrarile diavolului, iar nu ale omului. Cand un om sminteste, de fapt diavolul o face prin el. Daca diavolul nu va gasi loc in noi, prin noi nu va putea veni ispita si nici sminteala.

Unde este inasa iubire curata, acolo nu este sminteala, caci iubirea alunga sminteala, dupa cum citim: "Cine iubeste pe fratele sau ramane in lumina si sminteala nu este in el" (I Ioan 2, 10).

Sminteala in "Pravila bisericeasca". "Se numeste sminteala, influenta rea facuta aproapei prin cuvinte si fapte nelegiuite, prin care aproapele este atras spre pacat. Cu cat cineva este mai invatat si cu un rang mai mare in viata sociala sau slujba bisericeasca, cu atat pacatul este mai mare, pentru ca "celui ce i s-a dat mult, mult i se va cere." "Cine sminteste pe altul fara voie, acela se dojeneste ca un neglijent. Crestinul este dator sa fie atent ca sa nu faca sminteala, renuntand chiar la ceea ce ii este lui de folos dupa lege, numai ca sa crute mintea slaba a celui neputincios, (Romani 14,13-21; I Corinteni 8,13), ba chiar sa se jertfeasca pentru a nu face sminteala, ca si cum si-ar taia mana sau piciorul (Matei 5, 29-30)."

"Cand cineva face o fapta buna, pentru slava lui Dumnezeu in conformitate cu legile Lui (Isaia 8,12-16; Osea 14, 9; Matei 21, 33-45; Luca 2, 34; Romani 9, 30-33; I Corinteni 11, 18), dar se gasesc unii care se smintesc, acela nu trebuie sa tina socoteala de gandurile lor smintite, daca nu poate face altfel, ci sa se roage lui Dumnezeu pentru ei si sa caute sa-i lamureasca, pe cat este cu putinta cei sinceri se vor lumina, iar cei vicleni si incapatanati se vor pierde, ca si iudeii care se sminteau de faptele Mantuitorului (Ioan 6, 41-71)."

Sa nu smintim ! Sa nu ne facem pricina de sminteala si nici de ispita, dupa cum ne indeamna Sfantul Pavel, zicand: "Sa nu dati fratelui prilej de poticnire sau de sminteala" (Romani 14, 13).

Chiar daca smintelile nu au cum sa lipseasca, este neaparata trebuinta ca ele sa nu vina prin crestini: "Cu neputinta este sa nu vina smintelile, dar vai aceluia prin care ele vin! Mai de folos i-ar fi daca i s-ar lega de gat o piatra de moara si ar fi aruncat in mare, decat sa sminteasca pe unul din acestia mici" (Luca 17, 1-2; Marcu 9, 42).

"Vai lumii, din pricina smintelilor! Ca smintelile trebuie sa vina, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala" (Matei 18, 7). Judecata celor care smintesc va fi tare grea, dupa cum citim: "Trimite-va Fiul Omului pe ingerii Sai, vor culege din imparatia Lui toate smintelile si pe cei ce fac faradelegea si-i vor arunca pe ei in cuptorul cu foc; acolo va fi plangerea si srasnirea dintilor" (Matei 13, 41-42). Si toate acestea pentru ca omul crestin, in loc sa se faca pricina de ridicare a celui de langa el, s-a facut pricina de cadere.

Noi, cei care ne numim crestini, trebuie sa vietuim atat de curat si de cuviincios, incat sa nu fim cu nimic vinovati de caderea celor de langa noi. "Nedand nici o sminteala intru nimic, ca sa nu fie slujirea noastra defaimata, ci in toate infatisandu-ne pe noi insine ca slujitori ai lui Dumnezeu" (II Corinteni 6, 3-4).

Iar de va veni ispita in altii, vazandu-ne ca facem ceva bun, aceea este caderea lor, cu nimic influentata de noi. Dupa cum am amintit si mai sus, cand cineva face o fapta buna, pentru slava lui Dumnezeu in conformitate cu legile Lui dar se gasesc unii care se smintesc, acela nu trebuie sa tina socoteala de gandurile lor smintite.

Daca ne inchinam cand trecem prin fata unei biserici, iar un altul de langa noi isi aduce aminte de greutatile intampinate in zi si incepe sa-l injure pe Dumnezeu, nu ne vom face vinovati de a-i fi adus aminte aceluia de Dumnezeu.

Sunt cazuri in care trebuie sa renuntam chiar si la lucruri care nu sunt rele sau pacatoase in ele insele, pentru a nu sminti pe un crestin mai slab in credinta. Crestinul este dator sa fie atent ca sa nu faca sminteala, renuntand chiar la ceea ce ii este lui de folos dupa lege, numai ca sa crute mintea slaba a celui neputincios.

Important este sa nu ne smintim nici noi de faptele altora, fie ei crestini sau nu. De faptele neziditoare ale acelora dintre crestini nu trebuie sa ne smintim, ca de ale unora mai slabi, ci sa ne straduim a-i ridica prin dragostea si rugaciunea noastra.

Cat despre faptele necrestinilor, nici nu se cade a lua aminte la ele, ca la ale unora care nu vietuiesc dupa Dumnezeu. Referindu-se la necrestini, parintele Paisie Aghioritul spune: "Sa nu cerem de la porci sa aiba evlavie la crini."

Cand Hristos a spus "daca nu veti manca trupul Fiului Omului si nu veti bea sangele Lui, nu veti avea viata in voi" (Ioan 6, 53), atunci multi s-au indepartat de El. Drept aceea, de nimic din dreapta credinta nu trebuie a ne sminti, oricat de greu ne-ar fi sa primim ceva anume. Dumnezeu lucreaza adesea pe cai care ne pot scandaliza, inasa intotdeauna spre mantuirea omului. Mantuitorul a spus tuturor: "Fericit este acela care nu se va sminti intru Mine" (Luca 7, 23; Matei 11, 6).

Sa nu ne lasam smintiti de nimic din Biserica si de nimic din faptele semenilor nostri. Numai Dumnezeu cunoaste inima omului, dupa cum vedem si din pilda cu Vamesul si Fariseul. Noi nu putem cunoaste inima omului, ba inca nici motivatia fiecarei fapte a celui de langa noi nu o cunoastem. Sa luam aminte la noi insine si la invatatura din Sfanta Scriptura si din cuvintele Sfintilor.